TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 26. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Pamatlēmums 2008/947/TI – Spriedumu un probācijas lēmumu savstarpējā atzīšana – Piemērošanas joma – Spriedums, ar ko piespriests nosacīts brīvības atņemšanas sods – Probācijas pasākums – Pienākums neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu – Tiesību aktos paredzēts pienākums

Lietā C-2/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Riigikohus* (Augstākā tiesa, Igaunija) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2018. gada 11. decembrī un kurš Tiesā reģistrēts 2019. gada 4. janvārī, tiesvedībā pret

A. P.,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretāre: S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 14. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– A. P. vārdā – *M. Lentsius* un *G. Sile*, *vandeadvokaadid*,

– Igaunijas valdības vārdā – *N. Grünberg*, pārstāve,

– Latvijas valdības vārdā – V. Soņeca, L. Juškeviča un I. Kucina, pārstāves,

– Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér*, kā arī *M. M. Tátrai* un *V. Kiss*, pārstāvji,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *J. Sawicka*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *S. Grünheid* un *K. Toomus*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 6. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – igauņu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmumu 2008/947/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu tādiem spriedumiem un probācijas lēmumiem, kuri paredzēti probācijas pasākumu un alternatīvu sankciju uzraudzībai (OV 2008, L 337, 102. lpp.).

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā saistībā ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas (Latvija) sprieduma, ar kuru A. P. tika piespriests brīvības atņemšanas sods uz trim gadiem un kura izpilde tika atlikta, atzīšanu Igaunijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesību akti

3 Pamatlēmuma 2008/947 8. un 24. apsvērums ir formulēti šādi:

"(8) Mērķis nosacītu sodu, soda noteikšanas nosacītu atlikšanu, alternatīvu sankciju un lēmumu par nosacītu atbrīvošanu savstarpējai atzīšanai un uzraudzībai izpildes valstī ir veicināt iespēju notiesātajai personai reintegrēties sabiedrībā, ļaujot tai saglabāt ģimenes, valodas, kultūras un citas saiknes, kā arī uzlabot probācijas pasākumu un alternatīvu sankciju ievērošanas uzraudzību, lai novērstu recidīvu, tādējādi pienācīgi ņemot vērā cietušo un visas sabiedrības aizsardzību.

[..]

(24) Ņemot vērā to, ka šā pamatlēmuma mērķus, proti, atvieglot notiesāto personu sociālo rehabilitāciju, uzlabojot upuru un visas sabiedrības aizsardzību, un veicināt atbilstīgu probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju piemērošanu gadījumos, kad likumpārkāpēji nedzīvo sprieduma valstī, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs attiecīgo situāciju pārrobežu rakstura dēļ, un to, ka rīcības mēroga dēļ minēto mērķi var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar [..] subsidiaritātes principu [..]."

4 Šī pamatlēmuma 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Šā pamatlēmuma mērķis ir atvieglot notiesāto personu sociālo rehabilitāciju, uzlabojot upuru un visas sabiedrības aizsardzību, un atvieglot probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju piemērošanu tādiem likumpārkāpējiem, kas nedzīvo sprieduma valstī. Lai sasniegtu šos mērķus, šajā pamatlēmumā ir paredzēti noteikumi, saskaņā ar kuriem dalībvalsts, kas nav dalībvalsts, kurā attiecīgā persona ir notiesāta, atzīst spriedumus un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumus un uzrauga probācijas pasākumus, ko piemēro, pamatojoties uz spriedumu, vai šādā spriedumā noteiktās alternatīvās sankcijas, un pieņem visus pārējos lēmumus saistībā ar minētā sprieduma izpildi, ja vien pamatlēmumā nav noteikts savādāk.

2. Šo pamatlēmumu piemēro tikai:

a) spriedumu un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu atzīšanai;

b) lai nodotu atbildību par probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju uzraudzību;

c) visiem citiem lēmumiem, kas saistīti ar a) un b) apakšpunktā minētajiem,

kā minēts un paredzēts šajā pamatlēmumā."

5 Minētā pamatlēmuma 2. panta 1)–4) un 7) punktā ir noteikts:

"Šajā pamatlēmumā:

1) "spriedums" ir galīgs sprieduma valsts tiesas pieņemts nolēmums vai rīkojums par to, ka fiziska persona ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, un ar ko piespriež:
   a) brīvības atņemšanas sodu vai jebkuru ar brīvības atņemšanu saistītu pasākumu, ja nosacīta pirmstermiņa atbrīvošana no soda izciešanas ir noteikta, pamatojoties uz spriedumu vai uz tam sekojošu probācijas lēmumu;
   b) nosacītu sodu;
   c) soda noteikšanas nosacītu atlikšanu;
   d) alternatīvu sankciju;

2) "nosacīts sods" ir brīvības atņemšana vai jebkurš ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, kura izpilde ir nosacīti pilnībā vai daļēji atlikta soda piespriešanas laikā, piemērojot vienu vai vairākus probācijas pasākumus. Šādus probācijas pasākumus var iekļaut pašā spriedumā vai noteikt atsevišķā kompetentās iestādes pieņemtā probācijas lēmumā;

3) "soda noteikšanas nosacīta atlikšana" ir spriedums, ar ko soda noteikšana ir nosacīti atlikta, piemērojot vienu vai vairākus probācijas pasākumus, vai kurā brīvības atņemšanas soda vai pasākuma, kas saistīts ar brīvības atņemšanu, vietā ir noteikts viens vai vairāki probācijas pasākumi. Šādus probācijas pasākumus var iekļaut pašā spriedumā vai noteikt atsevišķā kompetentās iestādes pieņemtā probācijas lēmumā;

4) "alternatīvā sankcija" ir sankcija, kas nav brīvības atņemšanas sods, ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums vai finansiāla sankcija, kas nosaka pienākumu vai rīkojumu;

[..]

7) "probācijas pasākumi" ir pienākumi un rīkojumi, ko fiziskai personai piespriedusi kompetenta iestāde saskaņā ar sprieduma valsts tiesību aktiem saistībā ar nosacītu sodu, soda noteikšanas nosacītu atlikšanu vai nosacītu pirmstermiņa atbrīvošanu no soda izciešanas."

6 Šā paša pamatlēmuma 4. pantā ir noteikts:

"1. Pamatlēmumu piemēro šādiem probācijas pasākumiem un alternatīvajām sankcijām:

a) pienākums notiesātai personai informēt noteiktu iestādi par dzīvesvietas vai darba vietas maiņu;

b) pienākums neapmeklēt noteiktas pilsētas, vietas vai noteiktas teritorijas sprieduma valstī vai izpildes valstī;

[..]

d) rīkojumi, kas attiecas uz uzvedību, pastāvīgo dzīvesvietu, izglītību un apmācību, atpūtas pasākumiem, vai kuros minēti profesionālas darbības ierobežojumi vai kārtība;

[..]

f) pienākums izvairīties no sakariem ar noteiktām personām;

g) pienākumu izvairīties no kontaktiem ar noteiktiem priekšmetiem, ko notiesātā persona lietojusi vai varētu lietot, lai veiktu noziedzīgu nodarījumu;

[..]

2. Īstenojot šo pamatlēmumu, katra dalībvalsts informē Padomes Ģenerālsekretariātu par to, kurus probācijas pasākumus un alternatīvās sankcijas, izņemot 1. punktā minētos, tā ir gatava uzraudzīt. Padomes Ģenerālsekretariāts saņemto informāciju dara pieejamu visām dalībvalstīm un Komisijai."

7 Pamatlēmuma 2008/947 6. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Ja, piemērojot 5. pantu, sprieduma valsts kompetentā iestāde nosūta spriedumu un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu citai dalībvalstij, tā nodrošina, ka sūtījumam ir pievienots apliecinošais dokuments, kura standarta veidlapa ir I pielikumā.

2. Spriedumu un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu kopā ar apliecinošo dokumentu, kas minēts 1. pantā, sprieduma valsts kompetentā iestāde tieši pārsūta izpildes valsts kompetentajai iestādei veidā, kas nodrošina rakstisku apliecinājumu, un tā, lai izpildes valsts varētu noteikt tā autentiskumu. Sprieduma un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmuma oriģinālu vai tā apstiprinātu kopiju, kā arī apliecinošā dokumenta oriģinālu nosūta izpildes valsts kompetentajai iestādei, ja tā to pieprasa. Visa oficiālā saziņa arī notiek tieši starp minētajām kompetentajām iestādēm."

8 Šī pamatlēmuma 8. panta 2. punkts ir formulēts šādi:

"Izpildes valsts kompetentā iestāde var atlikt sprieduma un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmuma atzīšanu, gadījumā, ja 6. panta 1. punktā minētais apliecinošais dokuments ir nepilnīgs vai acīm redzami neatbilst spriedumam vai, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumam, līdz tiek noteikts samērīgs termiņš apliecinošā dokumenta sastādīšanai vai labošanai."

9 Minētā pamatlēmuma 11. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 3. punktā ir noteikts:

"1. Izpildes valsts kompetentā iestāde var atteikties atzīt spriedumu vai, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu, un atteikties uzņemties atbildību par probācijas pasākumu vai alternatīvo sankciju uzraudzību, ja:

a) apliecinošais dokuments, kas minēts 6. panta 1. punktā, ir nepilnīgs vai acīm redzami neatbilst spriedumam vai probācijas lēmumam, un tas nav aizpildīts vai labots saprātīgā termiņā, kuru noteikusi izpildes valsts kompetentā iestāde;

[..]

3. Šā panta 1. punkta a), b), c), h), i), j) un k) apakšpunktos minētajos gadījumos, pirms lēmuma pieņemšanas neatzīt spriedumu vai, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu, un uzņemties atbildību par probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju uzraudzību, izpildes valsts kompetentā iestāde ar attiecīgiem līdzekļiem sazinās ar sprieduma valsts kompetento iestādi un vajadzības gadījumā lūdz, lai tā nekavējoties nodrošina visu vajadzīgo papildu informāciju."

10 Šī paša pamatlēmuma 14. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Izpildes valsts kompetentās iestādes jurisdikcijā ir visi turpmākie lēmumi, kas izriet no nosacīta soda, nosacītas atbrīvošanas, soda noteikšanas nosacītas atlikšanas un no alternatīvās sankcijas, jo īpaši gadījumos, kad pastāv neatbilstība probācijas pasākumam vai alternatīvajai sankcijai vai ja notiesātā persona ir izdara jaunu noziedzīgu nodarījumu.

Šādi turpmāki lēmumi jo īpaši ietver:

a) grozījumus probācijas pasākumā vai alternatīvajā sankcijā ietvertajā pienākumā vai rīkojumā, vai grozījumus probācijas perioda ilgumā;

b) to, ka tiek atsaukta sprieduma izpildes vai lēmuma par nosacītu pirmstermiņa atbrīvošanu no soda izciešanas nosacīta atlikšana; un

c) brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta pasākuma noteikšana alternatīvās sankcijas vai soda noteikšanas nosacītas atlikšanas gadījumā."

11 Pamatlēmuma 2008/947 20. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ja sprieduma valstī uzsāk jaunu kriminālprocesu pret attiecīgo personu, sprieduma valsts kompetentā iestāde var lūgt izpildes valsts kompetento iestādi nodot atpakaļ tās jurisdikcijā probācijas pasākumu vai alternatīvo sankciju uzraudzību un visus turpmākos lēmumus, kas saistīti ar sprieduma valsts kompetentās iestādes spriedumu. Šādā gadījumā izpildes valsts kompetentā iestāde var nodot jurisdikciju atpakaļ sprieduma valsts kompetentai iestādei."

Igaunijas tiesības

12 *Karistusseadustik* (Krimināl kodekss) 73. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Ja tiesa, ņemot vērā apstākļus saistībā ar izdarīto noziedzīgo nodarījumu un vainīgā personību, secina, ka piemērotā brīvības atņemšanas soda uz noteiktu laiku izciešana vai naudas soda samaksa, ko veic vainīgais, nav lietderīga, tā var nolemt nosacīti pilnībā vai daļēji soda izpildi atlikt. Soda izpilde var tikt atlikta nosacīti pilnībā, ja no šī kodeksa sevišķās daļas neizriet pretējais. Nosakot nosacītu sodu, piemērotais sods pilnībā vai daļēji netiek izpildīts, ja likumpārkāpējs tiesas noteiktajā pārbaudes laikā neizdara jaunu tīšu noziedzīgu nodarījumu [..]."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2017. gada 24. janvāra spriedumu A. P. tik piespriests brīvības atņemšanas sods uz trim gadiem, kura izpilde tika atlikta.

14 *Justiitsministeerium* (Tieslietu ministrija, Igaunija) 2017. gada 22. maijā pārsūtīja *Harju Maakohus* (Harju rajona tiesa, Igaunija) Latvijas kompetento iestāžu lūgumu atzīt un izpildīt šo spriedumu Igaunijā.

15 *Harju Maakohus* (Harju rajona tiesa) ar 2018. gada 16. februāra rīkojumu apmierināja šo prasību.

16 Pēc A. P. iesniegtās apelācijas sūdzības *Tallinna Ringkonnakohus* (Tallinas apgabaltiesa, Igaunija) ar 2018. gada 21. marta rīkojumu atstāja spēkā minēto rīkojumu.

17 A. P. pārsūdzēja šo rīkojumu iesniedzējtiesā.

18 Šī tiesa, ņemot vērā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2017. gada 24. janvāra spriedumu, uzskata, ka A. P. piespriestā soda izpildes atlikšana ir pakļauta vienīgi no Igaunijas Krimināl kodeksa 73. panta 1. punkta izrietošajam pienākumam neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu.

19 Iesniedzējtiesa turklāt uzskata, ka šāds pienākums neatbilst nevienam no Pamatlēmuma 2008/947 4. panta 1. punktā paredzētajiem probācijas pasākumiem vai alternatīvajām sankcijām.

20 Tā kā Igaunijas tiesību aktos sprieduma atzīšana atbilstoši šim pamatlēmumam ir atļauta tikai tad, ja tajā ir noteikts vismaz viens no šiem probācijas pasākumiem vai viena no šīm alternatīvajām sankcijām, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai minētais pamatlēmums ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir paredzēta tāda sprieduma atzīšana, kādu 2017. gada 24. janvārī ir pasludinājusi Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa.

21 Šādos apstākļos *Riigikohus* (Augstākā tiesa, Igaunija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

"Vai dalībvalsts sprieduma atzīšana un tā izpildes uzraudzība atbilst [Pamatlēmumam 2008/947] arī tad, ja ar šo spriedumu notiesātajai personai ticis piespriests nosacīts brīvības atņemšanas sods bez papildu pienākumiem un līdz ar to tās vienīgais pienākums ir pārbaudes laikā neizdarīt jaunu tīšu noziedzīgu nodarījumu (runa ir par nosacīta soda noteikšanu Igaunijas Krimināl kodeksa 73. panta izpratnē)?"

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

22 Latvijas valdība norāda, ka uzdotais jautājums neesot pieņemams, jo iesniedzējtiesas nolēmums esot balstīts uz Latvijas tiesību aktu kļūdainu interpretāciju, kas ļaujot secināt, ka nepastāv patiess iesniedzējtiesā izskatāmais strīds.

23 Šajā ziņā tā, pirmkārt, apgalvo, ka iesniedzējtiesa kļūdaini uzskata, ka vienīgais A. P. pienākums ir pārbaudes laikā neizdarīt jaunu tīšu noziedzīgu nodarījumu, jo Latvijas tiesību aktos ir atļauts atsaukt nosacītu sodu arī netīši izdarīta noziedzīga nodarījuma gadījumā, un ka šajos tiesību aktos ir automātiski paredzēti noteikti probācijas pasākumi personām, kurām ir piespriests nosacīts brīvības atņemšanas sods.

24 Otrkārt, šī valdība apgalvo, ka Igaunijas tiesām, piemērojot Pamatlēmuma 2008/947 8. panta 2. punktu un 11. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 3. punktu, esot bijis jāaicina sprieduma valsts tiesas nosūtīt tām visu informāciju, kas nepieciešama, lai papildinātu apliecinošo dokumentu, kuram saskaņā ar šī pamatlēmuma 6. panta 1. punktu ir jābūt pievienotam Latvijas kompetentās iestādes nosūtītajam spriedumam. Ja iesniedzējtiesa būtu ievērojusi šo pienākumu, tā būtu konstatējusi, ka pamatlietā nepastāv izskatāmais strīds.

25 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp to un valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kas iztiesā lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Līdz ar to Tiesai principā ir jāsniedz nolēmums, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju (spriedums, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality* un *Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

26 No tā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām ir attiecināms atbilstības pieņēmums. Atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiski apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu

lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality* un *Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

27 Turklāt Tiesai saskaņā ar kompetences sadalījumu starp Savienības tiesām un valsts tiesām ir jāņem vērā faktiskais un tiesiskais konteksts, kādā iesniedzējtiesa lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir uzdevusi prejudiciālos jautājumus. Līdz ar to, lai kāda būtu Latvijas valdības paustā kritika par iesniedzējtiesas nolēmumā veikto iesniedzējtiesas vērtējumu attiecībā uz tā sprieduma sekām, ar ko A. P. tika piespriests nosacīts brīvības atņemšanas sods, šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izvērtēšana ir jāveic, ņemot vērā minēto iesniedzējtiesas vērtējumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. decembris, (Ģimenes atkalapvienošanās – Bēgļa māsa), C-519/18, EU:C:2019:1070, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Šajā kontekstā Latvijas valdības arguments par to, ka Igaunijas tiesām bija pienākums ievākt informāciju no Latvijas tiesām, nevar tikt atbalstīts. Iesniedzējtiesai ir jānosaka, vai tās rīcībā ir visa informācija, kuras nosūtīšana ir pieprasīta Pamatlēmumā 2008/947, un, it īpaši, vai ir jāpapildina tā 6. pantā paredzētais apliecinošais dokuments. Līdz ar to, tā kā iesniedzējtiesa uzskatīja, ka tās rīcībā ir pietiekama informācija, lai saskaņā ar atbilstošajām valsts tiesību normām noteiktu sprieduma, ar kuru A. P. tika piespriests nosacīts brīvības atņemšanas sods, sekas, Tiesai šis vērtējums nav jāapšauba.

29 No iepriekš minētā izriet, ka Latvijas valdības izvirzītie argumenti nav pietiekami, lai pierādītu, ka uzdotajam jautājumam acīmredzami nav nekādas saiknes ar strīda pamatlietā faktisko situāciju vai priekšmetu, un ka ar šiem argumentiem tādējādi nevar atspēkot atbilstības pieņēmumu, kas attiecas uz šo jautājumu.

Par lietas būtību

30 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2008/947 1. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda sprieduma atzīšana, ar ko ir piespriests brīvības atņemšanas sods, kura izpilde ir atlikta tikai ar vienu nosacījumu, ka tiek ievērots tiesiskais pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu, ietilpst šā pamatlēmuma piemērošanas jomā.

31 Pamatlēmuma 2008/947 1. panta 2. punktā ir noteikts, ka to piemēro vienīgi spriedumu un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu atzīšanai, lai nodotu atbildību par probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju uzraudzību, kā arī visiem citiem lēmumiem, kas saistīti ar šo atzīšanu vai uzraudzību.

32 No šā pamatlēmuma 2. panta 1) punkta izriet, ka "spriedums" minētā pamatlēmuma izpratnē ir galīgs sprieduma valsts tiesas pieņemts nolēmums, ar ko pasludina, ka fiziska persona ir izdarījusi noziedzīgu nodarījumu, un nosaka vienu no šī paša pamatlēmuma 2. panta 1) punkta a)–d) apakšpunktā minētajiem pasākumiem.

33 Tā kā uzdotais jautājums attiecas uz tāda tiesas nolēmuma atzīšanu, ar ko ir piespriests brīvības atņemšanas sods, kura izpilde ir atlikta, ir jānosaka, vai šāds tiesas nolēmums ir spriedums Pamatlēmuma 2008/947 2. panta 1) punkta izpratnē, pamatojoties uz šī pamatlēmuma 2. panta 1) punkta b) apakšpunktu, kas attiecas uz tiesu nolēmumiem, ar kuriem piespriests nosacīts sods.

34 Jēdziens "nosacīts sods" minētā pamatlēmuma 2. panta 2) punktā ir definēts kā brīvības atņemšana vai jebkurš ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums, kura izpilde ir nosacīti pilnībā vai daļēji atlikta soda piespriešanas laikā, piemērojot vienu vai vairākus probācijas pasākumus.

35 Līdz ar to ir jānosaka, vai pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu ir probācijas pasākums Pamatlēmuma 2008/947 izpratnē.

36 Šajā ziņā no minētā pamatlēmuma 2. panta 7) punkta izriet, ka probācijas pasākumi minētā pamatlēmuma izpratnē ir pienākumi un rīkojumi, ko fiziskai personai piespriedusi kompetentā iestāde saskaņā ar sprieduma valsts tiesību aktiem saistībā ar nosacītu sodu, soda noteikšanas nosacītu atlikšanu vai nosacītu pirmstermiņa atbrīvošanu no soda izciešanas.

37 Tā kā šajā tiesību normā nav noteikts, ka tikai daži noteikta veida pienākumi ir kvalificējami par "probācijas pasākumiem" minētā pamatlēmuma izpratnē, pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu tātad var tikt uzskatīts par šādu probācijas pasākumu, jo tas ir nosacījums, kuram ir pakļauta brīvības atņemšanas soda izpildes atlikšana.

38 Tomēr Pamatlēmuma 2008/947 4. panta 1. punktā ir precizēts, ka tas ir piemērojams tajā uzskaitītajiem probācijas pasākumiem vai alternatīvajām sankcijām un tātad tajā principā ir ierobežota tā piemērošanas joma, attiecinot to uz šiem probācijas pasākumiem un alternatīvajām sankcijām.

39 Protams, šis ierobežojums noteiktās situācijās var netikt piemērots, jo katrai dalībvalstij saskaņā ar šī paša pamatlēmuma 4. panta 2. punktu ir iespēja paziņot par citiem probācijas pasākumiem vai citām alternatīvajām sankcijām, ko tā ir gatava uzraudzīt.

40 Tomēr no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka Igaunijas Republika nav izmantojusi šo iespēju un Igaunijas tiesību aktos ir paredzēta vienīgi Pamatlēmuma 2008/947 4. panta 1. punktā minēto probācijas pasākumu vai alternatīvo sankciju uzraudzība.

41 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu tieši nav minēts starp šajā tiesību normā uzskaitītajām pienākumu un rīkojumu kategorijām.

42 Taču šā pamatlēmuma 4. panta 1. punkta d) apakšpunktā ir atsauce uz plašāku kategoriju, proti, "rīkojumi, kas attiecas uz uzvedību".

43 Tā kā šis pēdējais jēdziens minētajā pamatlēmumā nav definēts, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tā nozīme un tvērums ir jānosaka atbilstoši tā ierastajai nozīmei ikdienas valodā, tajā pašā laikā ņemot vērā kontekstu, kādā tas tiek lietots, un tiesiskā regulējuma, kura daļu tas veido, mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 25. oktobris, *Ketelä*, C-592/11, EU:C:2012:673, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka notiesātajai personai noteiktais pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu, tā kā tas ir rīkojums, kura mērķis ir noteikt šīs personas rīcību, ir jāuzskata par "rīkojumu, kas attiecas uz uzvedību" šī jēdziena ierastajā nozīmē ikdienas valodā.

45 Otrkārt, konteksts, kādā iekļaujas Pamatlēmuma 2008/947 4. panta 1. punkta d) apakšpunkts, arī norāda, ka šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka tā attiecas tostarp uz šādu pienākumu.

46 Pirmām kārtām, lai gan iesniedzējtiesa šaubās par iespēju piemērot šo pamatlēmumu minētajam pienākumam, jo, pēc tās domām, tas nenozīmē, ka izpildes dalībvalsts īsteno aktīvas uzraudzības pasākumus, ir jākonstatē, ka vairāki minētā pamatlēmuma 4. pantā minētie probācijas pasākumi ne vienmēr prasa īstenot šādus uzraudzības pasākumus. Tā tas it īpaši ir gadījumā ar pienākumu neapmeklēt noteiktas pilsētas, vietas vai noteiktas teritorijas, izvairīties no sakariem ar noteiktām personām vai arī izvairīties no noteiktiem priekšmetiem, kas paredzēti šī paša pamatlēmuma 4. panta 1. punkta b), f) un g) apakšpunktā.

47 Otrām kārtām, Pamatlēmuma 2008/947 14. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka izpildes valsts kompetentās iestādes jurisdikcijā ir it īpaši visi turpmākie lēmumi, kas izriet no nosacīta soda, ja notiesātā persona izdara jaunu noziedzīgu nodarījumu.

48 Kā izriet no šī pamatlēmuma 14. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta, šajā ziņā pieņemtajos lēmumos var paredzēt grozījumus probācijas pasākumā, grozījumus probācijas periodā vai to, ka tiek atsaukta sprieduma izpilde.

49 No tā izriet, ka vienas no sprieduma, ar ko piespriests nosacīts sods, atzīšanas sekām ir tādas, ka izpildes dalībvalsts kompetentajai iestādei tiek piešķirtas pilnvaras veikt pasākumus saistībā ar sākotnēji piešķirto nosacīto sodu, kas šķiet nepieciešami, ja notiesātā persona izdara jaunu noziedzīgu nodarījumu.

50 Šādos apstākļos, ja Pamatlēmuma 2008/947 4. panta 1. punktā minētais saraksts tiktu interpretēts tādējādi, ka tajā nav ietverts pienākums neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu, tas izraisītu paradoksālu rezultātu.

51 Šāda interpretācija nozīmētu, ka dzīvesvietas dalībvalsts kompetentajai iestādei noteikti tiktu liegtas tiesības pieņemt vēlākus pasākumus gadījumā, ja notiesātā persona izdarītu jaunu noziedzīgu nodarījumu, ja spriedums, ar kuru piespriests nosacīts sods, saista šo nosacītā soda saglabāšanu vienīgi ar minēta pienākuma ievērošanu. Šai iestādei tiktu atzītas minētās pilnvaras, ja soda izpildes atlikšana būtu pakļauta citam Pamatlēmuma 2008/947 4. panta 1. punktā paredzētajam pienākumam bez tiešas saiknes ar iespējamu jauna noziedzīga nodarījuma izdarīšanu. Šis pēdējais minētais risinājums it īpaši būtu piemērojams, ja šim citam pienākumam ir ļoti ierobežota piemērošanas joma, piemēram, tāda kā šī pamatlēmuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajam pienākumam informēt noteiktu iestādi par dzīvesvietas vai darba vietas maiņu, vai ja šādam pienākumam nav nekādas saiknes ar izpildes dalībvalsti, kā minētā pamatlēmuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajam pienākumam neapmeklēt noteiktas teritorijas, ko noteikusi sprieduma valsts vai izpildes valsts.

52 Treškārt, pieļaujot iespēju saskaņā ar Pamatlēmumu 2008/947 atzīt spriedumu, ar kuru ir piespriests nosacīts sods, ja šī soda izpilde ir atlikta ar vienu vienīgu nosacījumu, ka netiks izdarīts jauns noziedzīgs nodarījums, var veicināt šajā pamatlēmumā izvirzīto mērķu sasniegšanu. No minēta pamatlēmuma 1. panta 1. punkta, kā arī 8. un 24. apsvēruma izriet, ka tam ir trīs papildu mērķi, proti, atvieglot notiesāto personu sociālo rehabilitāciju, uzlabot upuru un visas sabiedrības aizsardzību, lai novērstu recidīvu, kā arī atvieglot probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju piemērošanu tādiem likumpārkāpējiem, kas nedzīvo sprieduma valstī.

53 Konkrētāk, tās dalībvalsts iestādes, kurā dzīvo notiesātā persona, parasti ir vispiemērotākās, lai uzraudzītu šī pienākuma ievērošanu un izdarīt secinājumus no tā iespējamā pārkāpuma, jo tās principā vislabāk var novērtēt šī pārkāpuma raksturu, tā izdarītāja situāciju, kā arī viņa rehabilitācijas perspektīvas.

54 Turklāt ir jākonstatē, ka radītās saiknes starp soda izpildes atlikšanu un pienākumu neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu mērķis ir novērts recidīvu. Tādējādi, ļaujot dzīvesvietas dalībvalsts kompetentajai iestādei izdarīt secinājumus no iespējamā šī pienākuma pārkāpuma, var veicināt cietušo un visas sabiedrības aizsardzības mērķa īstenošanu.

55 No iepriekš minētā izriet, ka pienākumu pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu principā var uzskatīt par probācijas pasākumu Pamatlēmuma 2008/947 2. panta 7) punkta izpratnē, jo tas ir nosacījums, kuram ir pakļauta brīvības atņemšanas soda izpildes atlikšana.

56 Tomēr ir jānorāda, ka šī pamatlēmuma 2. panta 2) punktā ir precizēts, ka probācijas pasākumi saistībā ar nosacītu sodu var tikt iekļauti pašā spriedumā vai noteikt atsevišķā kompetentās iestādes pieņemtā probācijas lēmumā.

57 Turklāt no minētā pamatlēmuma 2. panta 7) punkta izriet, ka tajā minētos probācijas pasākumus pēc definīcijas "piespriež kompetentā iestāde".

58 No tā izriet, ka sprieduma dalībvalsts kompetentajai iestādei ir jāparedz nosacījumi, ar kādiem var atlikt piespriesto brīvības atņemšanas sodu vai ar brīvības atņemšanu saistīta pasākuma izpildi, lai ļautu izpildes dalībvalsts iestādēm, pamatojoties uz spriedumu vai probācijas lēmumu, noteikt notiesātajai personai piemērotos probācijas pasākumus. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā pārsūtītajā spriedumā ietverto informāciju, tā tas ir pamatlietā.

59 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2008/947 1. panta 2. punkts, skatot to kopā ar 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda sprieduma atzīšana, ar kuru ir piespriests brīvības atņemšanas sods un kura izpilde ir atlikta vienīgi ar nosacījumu, ka tiek ievērots tiesiskais pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu, ietilpst šī pamatlēmuma piemērošanas jomā, ja šis tiesiskais pienākums izriet no šī sprieduma vai, pamatojoties uz minēto spriedumu, pieņemtā probācijas lēmuma, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

60 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Pamatlēmuma 2008/947/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu tādiem spriedumiem un probācijas lēmumiem, kuri paredzēti probācijas pasākumu un alternatīvu sankciju uzraudzībai, 1. panta 2. punkts, skatot to kopā ar 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tāda sprieduma atzīšana, ar kuru ir piespriests brīvības atņemšanas sods un kura izpilde ir atlikta vienīgi ar nosacījumu, ka tiek ievērots tiesiskais pienākums pārbaudes laikā neizdarīt jaunu noziedzīgu nodarījumu, ietilpst šī pamatlēmuma piemērošanas jomā, ja šis tiesiskais pienākums izriet no šī sprieduma vai, pamatojoties uz minēto spriedumu, pieņemtā probācijas lēmuma, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]